

Arrest

nr. 119 954 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat T. GOEGEBEUR en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de ontvankelijkheid van het beroep vast.

1.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich

steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt omdat het document van 5 juni 2013 geen link bevat met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat ze lijdt aan PTSS en verwijst naar het attest van 9 oktober 2013 vraagt de verzoekende partij een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Voorts wordt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aangevoerd.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 december 2013 opgenomen grond, benadrukt zij met betrekking tot de beslissing 9ter dat de ontbrekende gegevens doorgegeven zijn geweest en de onduidelijkheid over de identiteit op het standaard medisch getuigschrift in orde is gebracht. Zij lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom, een behandeling in Kosovo betekent een permanente confrontatie met de traumatiserende herinneringen. Zij heeft in België een stabiel en veilig oord gevonden. De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd. Voor het overige stelt zij te verwijzen naar de stukken.

De verwerende partij verwijst naar haar nota.

1.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog ter terechtzitting in het geheel niet ingaat op het onderdeel van voormelde beschikking van 2 december 2013 dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hieraan dan ook geen afbreuk wordt gedaan. Daar waar het beroep betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, is het dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan middelen. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers “een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

Verder dient te worden vastgesteld dat hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting met betrekking tot de eerste bestreden beslissing naar voren brengt, deels reeds in haar verzoekschrift naar voren werd gebracht, met name daar waar haar betoog betrekking heeft op haar medische problematiek, en dat hierop reeds in de beschikking van 2 december 2013 werd ingegaan. Door het louter herhalen of benadrukken van deze elementen ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Zodoende kan haar betoog op generlei wijze afbreuk doen aan het feit dat zij in haar verzoekschrift de Raad slechts uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, terwijl dit, zoals in voormelde beschikking reeds werd aangegeven, niet tot de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter behoort. Daar waar zij verwijst naar het feit dat zij ondertussen het probleem aangaande haar identiteit heeft opgelost, dient erop gewezen te worden dat zij hiermee eveneens niet ingaat op voormelde beschikking, ze hieraan dan ook geen afbreuk doet en dat de Raad als annulatierechter bovendien geen rekening

kan houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing. Ten slotte kan zij ook door te verwijzen naar de stukken geen afbreuk doen aan hetgeen reeds in de beschikking van 2 december 2013 gesteld werd. Zodoende dient met verwijzing naar de beschikking van 2 december 2013 worden vastgesteld dat het beroep, daar waar het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk is, gezien voorliggend beroep slechts tot doel heeft een herbeoordeling van het dossier te bekomen en, zoals de verzoekende partij uitdrukkelijk *in fine* van haar verzoekschrift aangeeft, de toekenning van de gevraagde medische regularisatie.

Gelet op het bovenstaande, is het beroep tot nietigverklaring, zowel ten aanzien van de eerste als ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET